

Érezte, ezúttal hatalmas feladat, sors vár rá, s minden korábbi félelme és menekülése, minden mámore és botorkálása ettől a feladattól való félelem és menekülés volt. Megszűnt immár a félelem, a menekülés, nem volt más, csak szaladni előre, hadakozni, győzni és elpusztulni.

Klingsor győzedelmeskedett és elpusztult, szenvedett, kacagott, foggal-körömmel küzdve haladt előre, gyilkolt és meghalt, szült és megszületett.”

Jelen kötetünk Gunter Böhmer, Hesse fiatal festő barátja illusztrációival készült Hermann Hesse halálának ötvenedik évfordulója alkalmából a Cartaphilus Kiadó gondozásában.

2000 Ft

ISBN 978-963-266-264-0

9 789632 662640

DESIGN: BÁNYÁSZ

A borítón GUNTER BÖHMER Hermann Hesse *Klingsor utolsó nyara* című művéhez készített akvarelljének részlete látható

„Vajon menyi maradt még Klingsor tíz életéből? Három? Vagy kettő? Egynél mindenesetre még mindig több, több a derék és szokványos, átlagos polgárelétnél. Klingsor sokat tett, sokat látott, sok papírlapot és vásznat megfestett, sok szívet hangolt szerelemre és gyűlöletre, sok bosszúságot és frissítő szelet hozott a világba. Sok asszonyt szeretett, sok hagyományt és szentséget lerombolt, sok újítással megpróbálkozott. Sok teli kupát kiürített, sok napot és csillagos éjt lélegzett magába, sok vízben megmártózott. S most itt üldögél Itáliában, Indiában vagy Kínában, miközben a nyári szél bohókásan beletúr a gesztenyefák koronájába; a világ jó, tökéletes. Mindegy, hogy száz képet fest még vagy tízet, húsz nyarat él meg vagy egyet. Elfáradt, halálosan elfáradt.

Úgyis minden meghal egy napon, s örömmel néz a pusztulás elé [...]

Csak az örök Anya nem hagy el.”

(Hermann Hesse)

Cartaphilus

HERMANN HESSE *Klingsor utolsó nyara*

Hermann HESSE

Klingsor utolsó nyara

Cartaphilus

Hermann Hesse 1919-ben, a magánéletében bekövetezett krízisek és az első világháború traumája után, új életet kezdve írja részben van Gogh-ihletettségű, expresszionista elbeszélését új lakhelyén, az egzotikus dél-svájci Montagnola egyik, kissé romos palazzójában. A Klingsor-elbeszélés alapérzése a szorongás és a rettegés. A főhős önpusztító élete pedig kétségbeesett küzdelem és versenyfutás az elmúlással, a halállal. Klingsor azért szorong és retteg, mert művészetével egy újfajta ábrázolást, a megélt és hiteles, expresszív képi lélekábrázolást kívánja megtalálni, melyben a formai újításon túl képes megfesteni az ellentéteket megszüntető, idő és tér korlátait szétfeszítő, örökkévaló pillanatot: a duálissá hasadt élet feloldását a visszanyert Egységben. És amíg ez nem sikerül, Klingsor szenved és elkeseredetten küzd.

Amint „megvilágosodik”, és sikeresen megküzd az önarcképpel is, megnyugodhat, mert: „Hitte, hogy ebben a portréért megívott küzdelemben nem csupán egyetlen ember sorsa és számadása forog kockán, hanem általános, elkerülhetetlen, alapvető emberi dolgokról van szó.